

[Bartholdy.]

sindede Medborgere, der har kæmpet for Tyskland, Taknemmelighed, kan kun skade Mindretallets Sag paa nuværende Tidspunkt.

Jeg er personlig af den Opfattelse, at den i Foraaret vedtagne Straffelov paa visse Omraader bør revideres, og jeg er ligeledes af den Opfattelse, at man ved Behandlingen af Forholdene vedrørende Medlemmer af Mindretallets Deltagelse i tysk Krigstjeneste maa gaa meget individuelt til Værks. Der vil efter min Mening altid være en betydelig Forskel paa den unge Mand, der i København, i Odense eller i Aalborg har meldt sig til Schalburg- eller Hipokorpset, og den tysksindede unge, der via den tyske Privatskole og Hitlerjugend har meldt sig til Kamp for det Land, han var opdraget til at betragte som sit Fædreland.

Det er i det sidstnævnte Tilfælde ikke saa meget de unge, der fortjener Straf, som de ældre, Vejlederne og Hververne; det er nemlig dem, som vi kender dem gennem Aarene dernede i Grænselandet, der har staaet i første Række i det illoyale Arbejde, men det er desværre ogsaa dem, det i Øjeblikket er vanskeligt at faa Ram paa.

Jeg vil til Slut om dette Spørgsmaal sige, at vi er fuldt ud klar over, at vi ogsaa i Fremtiden skal leve sammen med vore tysksindede Medborgere i Grænselandet. Vi tillader os imidlertid, belært af vore Erfaringer siden 1920 og navnlig siden 1933, endnu i nogen Grad at stille os afventende over for den Loyalitet, der fra Mindretallets Side i de sidste Maaneder er bebudet, men vi kan ogsaa allerede nu svare derpaa, at fra vor Side skal det ikke skorte paa Velvilje, hvis denne loyale Kurs i Fremtiden bliver fulgt.

Det andet Spørgsmaal, jeg som mit Partis Repræsentant i Nordslesvig i denne min første Tale i det høje Ting vil berøre, er det Spørgsmaal, som for mig og efter min Mening for hele vort Folk i Dag og i en lang Fremtid vil være det største Spørgsmaal og den største Opgave: Sydslesvig, og jeg tror at kunne sige, at intet Spørgsmaal i den Grad vil blive fulgt med intensiv Opmærksomhed som dette i den kommende Vinter.

Den højtærede Statsminister har herom talt to Gange: i sin Programtale og i sit Svar til de to Ordførere, de ærede Medlemmer Hr. Hans Hedtoft og Hr. Christmas Møller. I sit Svar fremhævede den højtærede Statsminister den efter hans Mening betydelige Forskel i Positiviteten af hans Udtalelser angaaende Sydslesvig i Programtalen og de tilsvarende Udtalelser i

Trontalen af 9. Maj. Der er ogsaa efter min Mening en vis Forskel paa disse to Udtalelser. Den sidste Udtalelse var i nogen Grad uheldig, navnlig derved at Ordene om, at Grænsen laa fast, som den tidligere Regering mente det nødvendigt at præcisere for at forhindre en utidig Agitation for en øjeblikkelig Grænserevision, af store Dele af vort Folk og, hvad der var mere beklageligt, ogsaa af vore Landsmænd Syd for Grænsen blev opfattet som en Afvisning af en fremtidig Ændring. At Udtalelsen skulde have haft nogen Indflydelse paa de Allieredes Stilling over for Spørgsmaalet, som det fra flere Sider meget stærkt er blevet fremført, tillader jeg mig derimod at betvivle.

For øvrigt finder jeg det i nogen Grad formaalsløst at ofre ret megen Tid paa Diskussion om, hvorvidt den tidligere eller den nuværende Regerings Udtalelse om dette Spørgsmaal er den mest positive. Rent naturligt maatte Udviklingen i Sydslesvig i den forløbne Tid kræve en fyldigere Omtale i den nye Regerings Programtale, ligesom det var naturligt, at Regeringen gav Løfte om Handling, hvor den tidligere Regering bebudede Overvejelse. Det turde imidlertid ogsaa være den høje Regering og Offentligheden bekendt, at heller ikke den tidligere Regering blev staaende ved Overvejelser, og at den tidligere Udenrigsminister, som den højtærede Statsminister i dette Spørgsmaal har udtalt sin store, ja, sin ubetingede Mistillid til, ogsaa har udfoldet en ikke helt ringe Virksomhed over for vore allierede for at hævde vore Interesser i Sydslesvig, baade med Hensyn til Flygtningespørgsmaalet og med Hensyn til en eventuel Adskillelse i administrativ Henseende af Sydslesvig fra Holsten for at skabe friere Kaar for vore Landsmænd Syd for Grænsen.

Den højtærede Statsminister afkrævede i sin sidste Tale de to Partiers Ordførere et Svar paa Spørgsmaalet, om de som han i givet Fald vilde gaa ind for, at Sydslesvig eller en Del deraf efter et Aaremaal kunde vende tilbage til Danmark. Svarene herpaa er nu afgivet, og det maa have glædet alle i denne Sag interesserede, at de to Partier har kunnet sige ja til, at ogsaa de med Glæde vilde hilse en saadan Genforening.

Hvis der, hvad man nu maa forudsætte, i den største Del af vort Folk er Enighed om, at Sydslesvig, som vel gik tabt for os ved Magtafgørelsen i 1864, men som allerede paa det Tidspunkt var tabt for Danmark paa Grund af den Sindelagsændring, der fuldførtes i Aarene 1800—1850, skal